

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' ἐξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εις τήν χάραν ἡμῶν δημοσίαν καί υπό του Οἰκουμένου τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἀριστόν καί χρησιμώτατον εις τοὺς παῖδας.

ΕΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :

Ἐξωτερικοῦ :

Ἔτησίαι δε. 8,—
Ἐξαμήνιος 4,50
Τριμήνιος 2,50
ἢ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ἘΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20.
Φύλλα κρηγομιέμενα ἐν τῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἑκαστὸν λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐθραιῶν ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 13ος

Ἐν Ἀθήναις, 12 Ἀγούστου 1906

Ἔτος 28ος.—Ἀριθ. 37

Ο ΝΑΥΤΟΠΛΗΣ ΤΟΥ ΣΟΥΡΚΟΥΦ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'. (Συνέχεια).

Ἡ φιλοξενουμένη ἠγνόησε τὴν σημασίαν τῶν λόγων τῆς φίλης τῆς.

— Ἀγαπητὴ μου, εἶπεν ὡς Ἀγγλίς ἀγαπῶσα τὴν πατρίδα τῆς, μισῶ τὸν αὐτοκράτορα τῶν Γάλλων, ἀλλὰ ὡς γυνή, γνωρίζω νὰ τιμῶ τοὺς ἀληθῶς μεγάλους καὶ ἰσχυροὺς ἀνδράσι.

Οἱ παριστάμενοι ἐχειροκρότησάν θορυβωδῶς αὐτὴν τὴν δήλωσιν. Ἀλλὰ κατόπιν ἡ συζητήσις ἐξηκολούθησε πάλιν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος καὶ μετ' ὀλίγον κατήντησε νὰ γίνῃ τόσο σοβαρὰ, ὥστε ἡ θελατικὴ οἰκοδέσποινα ἀνησύχησε διὰ τὴν ἔλλειψιν αὐτῆς τῆς εὐθυμίας ἀπὸ τὴν ἔσπεριδα τῆς, καὶ ἐπέσπευσε τὸ τέλος τοῦ δείπνου διὰ ν' ἀλλάξῃ τὸ ρεῦμα τῶν θεῶν καὶ τῆς συνομιλίας.

Ἐπειτα ἀπὸ ὀλίγας στιγμῆς, ἡ αἰθουσα ἐκείνη τοῦ φαγητοῦ ἔμεινε ἐλευθέρᾳ ἀπὸ τὸ μεγάλο τραπέζι καὶ τὰ φαγώσιμα, καὶ μετεβλήθη εἰς θαυμασίαν αἰθουσαν χοροῦ, ὅπου ἐστρόβιλιζαν ἀξιαματικοὶ καὶ εὐγενεῖς Ἀγγλίδες.

Ἐχόρευσαν ὑπὸ τὸν ἦχον ἀοράτου ὀρχήστρας, τῆς ὁποίας τὰ ὄργανα ἦσαν ἄρπαι, κιθάραι, βιολία καὶ πιάνα.

Ἐξάφην ἡ λαῖδη Στάγγωπ, ἡ πάντοτε ἰδύρρυθμος καὶ ανεξάντλητος εἰς φαντασιοπληξίας, ἐδήλωσεν ὅτι ἤθελε νὰ παίξῃ μόνη τῆς, χωρὶς τὴν βοήθειαν τῶν μουσικῶν, διὰ νὰ χορεύσουν οἱ ἄλλοι καλεσμένοι.

Ἐσφραν ἀμέσως ἓνα πιάνο εἰς τὴν αἰθουσαν καὶ με' ἑκτακτον εὐθυμίαν, ἐπὶ μίαν ὥραν περίπου, τὰ ζεύγη ἐστρόβιλιζαν, ἐνῶ ἔπαιζε μόνη ἡ ὠραία μουσικός. Ἐστέ-

κοντο ἐνόησε διὰ νὰ τὴν ἀκούσουν καὶ ν' ἀπολαύσουν τὴν σπανίαν τέχνην τῆς. Συχνὰ ἐπίσης, ἡ λαῖδη Βλάκγουδ εἶχεν ἔλθῃ νὰ τὴν παρακαλέσῃ νὰ μὴ κουράζεται ἐκείνη ὁμως γελῶσα τὴν εἶχεν ἀποπέμψῃ.

— Τώρα, ἔλεγεν, εἶμαι βεβαία ὅτι ἐν ἀνάγκῃ θὰ δύναμαι νὰ βγάλω με' τὰ χέρια μου τὸ ψωμί μου....

Ἐπειτα, ὡς πάντοτε καλὴ καὶ χαριτωμένη, εἶχε παρακαλέσῃ τὴν φίλην τῆς νὰ περιποιηθῇ τοὺς μουσικούς.

— Ἐννοῶ εἶπε, νὰ καλοπεράσουν καὶ

αὐτοί, ἀφοῦ τώρα ἔχουν καιρὸν, ποῦ παῖζω ἐγώ.

Ἐπὶ τέλους, ἐπειδὴ δὲν ἦτο συνειδημένη νὰ παίξῃ ἀδιακόπως τὴσιν ὦραν, ἐκουράσθη, καὶ, στρέφουσα με' ζωηρότητα ἐπάνω εἰς τὸ σκαμνὶ τοῦ πιάνου:

— Ποῦς θέλει νὰ με' ἀντικαταστήσῃ; ἐφώναξε με' παιδρὸν τέγον.

Ἐπειδὴ κανεὶς δὲν τὸ εἶχε σκοπὸν, ὁ χορὸς ἐξηκολούθησε με' τὴν ὀρχήστραν.

— Ὄφρ! εἶπε τότε ἡ λαῖδη Στάγγωπ, στενοχωρημένη αὐτὸ ἀπέφε μου ἐνθυμίζει τὰ καιμένα τὰ πιάνα μου.

— Ποῖα πιάνα, Λίλη; ἠρώτησεν ἡ λαῖδη Βλάκγουδ.

— Ἀχ! Μαῖρη, τί ἀδεξία ποῦ εἶμαι! ἐρανερόθηκα μόνη μου. Ἡ μάλλον ὄχι; δὲν εἶπα τίποτε ἀκόμα; λησμονήσέ το, Μαῖρη, καὶ ἴσως μίαν ἡμέραν θὰ ἔχῃς τὴν κλεῖδα τοῦ μυστηρίου.

Ἀλλὰ αὐτὴ ἡ λέξις, «τοῦ μυστηρίου», δὲν ἦτο καμωμένη ὥστε νὰ καθουχάσῃ τὴν περιέργειαν τῆς φίλης τῆς.

— Σε παρακαλῶ, Λίλη, ἀφοῦ ἔχεις ἀρχίσῃ, πρέπει ν' ἀποτελειώσῃς τὸ μυστικόν. Θὰ εἶνε πάντοτε τόσον διησκεδαστικόν, αὐτὸ ποῦ θὰ μᾶς πῆς.

Ἡ λαῖδη Στάγγωπ ἐγαμυέλασε. Τῆς εἶχαν εὐρητὸν σφυγμὸν ἦτο ὁμως ἀποφασισμένη ν' ἀντισταθῇ ὀλίγον ἀκόμη.

— Ὄχι, Μαῖρη, μὴ ἐπιμένετε; θὰ με' κάμειτε νὰ χάσω μίαν μεγάλην ἀπόλαυσιν.

— Καὶ σὺ, φιλιτάτη μου, θὰ γίνῃς αἰτία νὰ πάθω τίποτε; ἡ τὴσιν μου περιέργεια, ποῦ μένει ἀνικανοποίητος, θὰ με' κάμῃ ν' ἀρρωστήσω.

«Ἦσαν ὠραία καὶ αἱ δύο...» (Σελ. 282, στ. α'.)

“Όσοι ήσαν πλησιον εις τας δύο φιλας συνεμάχησαν με την λαϊδη Βλάγκουδ, δια να υποχρεώσουν την φιλην της να θυμύσση.

— Καί αν ακόμη καταστραφή το σχεδιον μιὰς εκπλήξεως, ποῦ σὰς ἐτοιμάζω;

— “Ας λείψη ἡ εκπλήξις! τῆς ἐφώταζαν.

— Καί αν ακόμη αὐτὴ ἡ εκπλήξις ἦτο γιὰ σένα προωρισμένη, Μάιρη;

“Ἡ τελευταία ἐδίστασεν. “Ἄλλα ὑπερίσχυσε πάλιν ἡ περιέργειά της.

— Καί αν ακόμη ἦτο γιὰ μένα! ἀπήντησεν.

— Λοιπὸν! τόσον τὸ χειρότερον δια σέ! ἀνέκραξεν ἡ λαϊδη Στάγγωπ με ζωηράν φωνήν. Σὰς εἰδοποιῶ μόνον ὅτι πρέπει πάλιν νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὸν Σουρκούφ.

— “Ας ἐπανέλθωμεν εἰς τὸν Σουρκούφ! τῆς εἶπαν ἐν χορῷ ὅλοι.

— “Ἰδὸ λοιπὸν περὶ τίνοσ πρόκειται! γνωρίζω πῶσον ἀγαπᾷς τὸ πιάνο, Μάιρη! γνωρίζω, ἀφ' ἑτέρου, ὅτι δὲν σοῦ εἶνε εὐκόλον νὰ ἔχῃς πιάνο πραγματικῶς καλὸ ἐδῶ, καὶ σοῦ εἶχα ὑποσχεθῆ νὰ σοῦ φέρω ἓνα. Δι' αὐτὸ, ἄλιγον καιρὸν πρὶν φύγω ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν, ἔκαμα ἓνα ταξειδάκι ἕως τὴν Γαλλίαν, διὰ νὰ δοκιμάσω πιάνα. . . “Αχ! ἀγαπητῆ μου! δὲν ἔχεις ἰδέαν με πῶσον τελειότητα αὐτοὶ οἱ Γάλλοι κατασκευάζουν τὰ πιάνα! Εἶδα ἀπειρα, καί, εἰς κάθε κατάστημα ποῦ ἐπήγαινα, μοῦ ἤρχετο διάθεσις νὰ τ' ἀγοράσω ὅλα. Μὴν ἀνησυχεῖτε, δὲν ἔκαμα αὐτὸ τὸ πράγμα. “Ἐπὶ τέλους, μίαν ἡμέραν, εὗρηκα δύο πολὺ καλλίτερα ἀπὸ τὰ ἄλλα, καὶ εἶπα νὰ μοῦ τὰ κρατήσουν. . . Τὸ ἓνα ἦτο προωρισμένον δια σέ, καὶ τὸ ἄλλο δι' ἐμέ.

“Ἡ λαϊδη Βλάγκουδ ἐπήρθησεν εἰς τὸν καιμὸν τῆς φίλης της καὶ τὴν ἐφίλησεν:

— “Ω! Ἀίτη μου! τί καλὴ ποῦ εἶσαι, νὰ κοπιᾷσῃς τόσον πολὺ διὰ νὰ μ' εὐχαριστήσῃς! Ἄλλα τί δυσκολίας ποῦ θὰ ἔχη ἡ μεταφορά των! Ἀληθινά, τίποτε δὲν σὲ σταματᾷ εἰς τὰς ἀποφάσεις σου! Δὲν ἠλλαξες διόλου... τὸ βλέπω!

— “Ἀλλοίμονον, Μάιρη! μὴ μ' εὐχαριστῆς ἀκόμη. Δὲν γνωρίζω αν θὰ δυνήθω ποτὲ νὰ σοῦ φέρω αὐτὸ τὸ ἐνθύμιον.

— Καί διατί;

— Διότι δὲν τὰ ἔχω πλέον τὰ πιάνα. Μοῦ ἔκαμαν λόγον διὰ τὰς δυσκολίας, κ' ἐγὼ ἐνόμίζα ὅτι τὰς εἶχα προβλέψῃ ὀφθαλμοῦ. Τὰ πιάνα, τὰ τεράστια πιάνα με τὴν οὐρά, ἐταξείδευαν φασκισμένα με σκεπάσματα σάν μωρὰ παιδιὰ, κ' ἐπήγαινα συχνὰ μόνη μου νὰ ἐξακριβῶ ὅτι ἦσαν εἰς καλὴν κατάστασιν. “Όλα ἐπήγαιναν λαμπρὰ καὶ εἶχα βασιμῶς ἐλπίδας ὅτι δὲν εἶχαν πάθῃ τίποτε, ὅταν ἔξαφνα μὰς ἐπίασεν ὁ Σουρκούφ, καὶ ὁ-

λα τὰ ἐμπορεύματα τῶν πλοίων μας ἔπεσαν εἰς τὰ χέρια του. . .

— “Αχ! καί μὲν Ἀίτη! ἀνέκραξε καταλυπημένη ἡ σύζυγος τοῦ διοικητοῦ, σ' εὐχαριστῶ ὅπωςδήποτε, σάν νὰ τὸ εἶχα λάβῃ. . . ἀλλὰ, τί δυστυχία! καὶ τὸ δικό σου πιάνο, καὶ τὸ δικό μου, εἶνε χαμένα τώρα διὰ παντός!

— “Όχι, ἐλπίζω ἀκόμη ὅτι θὰ τὰ λάβωμεν.

— Πῶς αὐτό;

— Ὁ Σουρκούφ εἶδε καὶ συνεπάθησε τὴν λύπην μου, καὶ με τὴν τραχεῖαν φωνὴν του, τὴν συνειθισμένην με τὰ ναυτικὰ προστάγματα, τὴν ὅποιαν ἔκαμε γλυκυτέραν πρὸς χάριν μου, εἶπε: “Κυρία σὰς δίδω τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου ὅτι θὰ κάμω πᾶν τὸ δυνατόν διὰ νὰ πάρω ἐγὼ τὰ πιάνα σας, καὶ θὰ ἔλθω αὐτοπροσώπως νὰ σὰς τὰ φέρω.”

— Αὐτὸ ἀκριβῶς, ἀνέκραξεν ἡ λαϊδη Βλάγκουδ, εἶχα παρακαλῆσῃ τὸν κύριον Κλαδγαϊάν νὰ τοῦ εἰπῇ. . .

Εἰς ὅλων τὰ χεῖλην ἐφάνη μειδιᾶμα δυσπιστίας, καὶ μάλιστα μερικοὶ γέλωτες, οἱ ὅποιοι κρατεστάλησαν ἀμέσως ἀκολουθῶνς κάποιος ἐτόλμησε νὰ προσθέσῃ:

— “Αχ! κυρία μου, προτιμότερον εἶνε νὰ μὴ συλλογιζέσθε πλέον τὰ πιάνα σας, διότι ὁ λόγος ἐνὸς καταδρομῆως δὲν ἦμπορεῖ νὰ ἔχη καμμίαν ἀξίαν.

— “Κ' ἐγὼ, κύριοι, εἶπεν ἡ λαϊδη Στάγγωπ, φρονᾷ ὅτι ὁ λόγος τοῦ Σουρκούφ ἀξίζει ὅσον ὁ λόγος τοῦ τελειοτέρου μεταξὺ ὑμῶν εὐπατρίδου. Διατηρῶ λοιπὸν τὴν πεποίθησιν ὅτι αὐτὸς ὁ καταδρομῆς, ἐκτὸς αν εὗρεθῇ ἐνώπιον τοῦ ἀδυνατοῦ γενέσθαι, θὰ μοῦ ἐπιστρέψῃ τὰ πιάνα μου.

— “Κ' ἐγὼ προτιμῶ νὰ διατηρήσω αὐτὴν τὴν ἐλπίδα, εἶπεν ἡ λαϊδη Βλάγκουδ με ἓνα θλιβερόν στεναγμόν. . .

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ'

Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΚΑΤΑΔΡΟΜΕΩΣ

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἠκούσθη μία μεγάλη βοὴ φωνῶν, ἐρχομένη ἀπὸ τὸν κῆπον. Κάποιος εἶχεν ἔλθῃ, καὶ ἀνήγγελλεν ὅτι τρία νέα πλοῖα ἐφαίνοντο πλησιάζοντα πλησίοντα πρὸς τὴν ξηράν.

— Ἦνε ἀράγε πολεμικά; ἠρώτησεν ὁ διοικητής.

“Ἡ ἀπάντησις εἰς αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν δὲν ἦτο εὐκόλος, διότι δὲν διεκρίνοντο ἀκόμη αὐτὲ τὸ σχῆμα οὔτε ἡ σημαία τῶν πλοίων.

— “Αν ἐπηγάιναμεν ἕως τὸν λιμένα; ἐπρότεινεν ἡ λαϊδη Στάγγωπ.

— Αὐτὸ εἶνε λαμπρὰ ἰδέα! πᾶμε εἰς τὸν λιμένα! ὑπεστήριξαν αἱ ἄλλαι κυρίαί, αἱ ὅποια ἄλλο δὲν ἤθελαν παρὰ νὰ ἱκανοποιήσουν τὴν περιέργειάν των.

Μ' ὅλας τὰς ἀντιρρήσεις, τὰς ὁποίας ἔκαμαν διὰ τὸν τύπον οἱ ἄνδρες καλεσμένοι, διότι καὶ αὐτοὶ εἶχαν ὄσσην καὶ τὸ

γυναικεῖον κόμμα ἐπιθυμίαν νὰ ἴδωσιν τί συνέβαινε, γενικῶς συνωστισμὸς ἔγινε πρὸς τὸ ἱατιοφυλάκιον. Καὶ μετ' ὀλίγον ὄλαί αἱ ὠραῖαι κεφαλαί, ὅλοιοι οἱ ῥιγηλοὶ ὤμοι, ἐξηφανίσθησαν κάτω ἀπὸ σάλια καὶ σαλάκια καὶ μαντίλλιας, καὶ οἱ καλεσμένοι τοῦ διοικητοῦ, με τὴν λαϊδὴν Στάγγωπ ἐπὶ κεφαλῆς, ἐνθουσιασμένοι με αὐτὸ τὸ πρωτότυπον ἐπεισῶδιον, ἐξεκίνησαν διὰ τὸν λιμένα, ἐν πομπῇ καὶ παρατάξει.

“Ἡ αὐγὴ, ἡ ὅποια μόλις ἐφεγγεν ἐκείνην τὴν στιγμὴν, περιεκάλυπτε με ἀμυδρὸν φῶς τὴν ἰδιορρυθμον ἐκείνην περίλασον. Καί, ὅταν ἐφθασαν εἰς τὴν παραλίαν, ἠδυνήθησαν νὰ διακρίνουσ, εἰς ἀπόστασιν τριῶν μόλις μιλίων, τρία αἰνιχτα πλοῖα, τὰ ὅποια προέβαλλον, εἰς τὸν ὠχροκόκκινον οὐρανόν, τὴν κομψὴν σκιαγραφίαν τῶν σκαφῶν των καὶ τῶν ἱστίων των, τὰ ὅποια συνσετέλλοντο δι' ἐπιτηδεῖον χειρισμοῦ.

— Ἦνε τὰ πλοῖα τοῦ Σουρκούφ! ἀνέκραξεν ἡ λαϊδη Στάγγωπ με ἐκπληξί καὶ ἀπόριαν.

— Εἶθε βεβαία, μολαίδη; ἠρώτησεν ὁ διοικητής.

— Βεβασιότητα. Τὰ ἀναγνωρίζω τώρα εἰς τὴν ἐντέλειαν. “Ἐκεῖνο, εἰς τὸ μέσον, εἶνε ὁ Βρυκόλαξ, δεξιᾷ εἶνε ἡ “Ἀγία Ἄννα καὶ ἀριστερᾷ ἡ “Ἐλπίς.

— Καὶ διατί ἔρχονται εἰς τὴν Μαδράς; ἠρώτησε κάποιος.

— Ὁ Σουρκούφ, χωρὶς καμμίαν ἀμφιβολίαν, θέλει νὰ μὴ χάσῃ τὴν εὐκαιρίαν τῆς ἀνακωχῆς τοῦ πολέμου, διὰ νὰ συγκοινωνήσῃ με τὴν ξηράν.

— Πραγματικῶς ἔχουν ὑψώσῃ τὴν λευκὴν σημαίαν.

— Καὶ ὁμοίως μένουσ εἰς σεβαστὴν ἀπόστασιν.

— Δὲν ἠμποροῦν μολαταῦτα νὰ ἔλθουσ πλησιέστερα, διότι ἡ Μαδράς ἔχει τὰ φυσικὰ τῆς ὀχυρώματα ἢ παράλια τῆς εἶνε τριγυρισμένη ἀπὸ ριχὰ καὶ ἀπὸ σῦρτεϊς, ὅπου τὰ μεγάλα πλοῖα δὲν εἶνε δυνατόν νὰ προχωρήσουν χωρὶς κίνδυνον. (“Ἔπειτα συνέχισα) ΦΑΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΣΚΕΨΙ ΠΑΙΔΙΟΥ

Πόσες φορές, ὦ θάλασσα Φαληρική, σὲ πῆρα γιὰ ἓναν καθρέφτη οὐρανό, γιὰ μὴ χάσῃς πηγὴ, Κ' ἔσκιμα σὰ γυὰ νὰ σὲ πῶ, κ' ἀσάτασθη μὴ λῦρα Κάθε σου κύμα ἀργυρᾷζε κ' ἓνα θεικὸ βιολεῖ.

Μ' ἀπὸ προχθὲς ποῦ μάνιωσες, καὶ μέσα σὰ βαθεῖά σου Βουβλιαξες με τὴ βάρκα του τὸ γέσο ναῦτη—ὦ ἡμέ! Τοῦ κύκου ἐπιπλῆγεις μου ἔσανά τὴν ὁμομορφίαν σου, Σὲ φεύγω σάν τὴ φόνισσα καὶ σάν τὴ νύχτα ἐοε!

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΜΟΝΟΝ ΠΕΝΘΟΣ

“Αγαπητοί μου,

Ἐξ ἡμέρας αὐτὰς εἶχα μεν πένθος. “Ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας μετεδόθη εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα, καὶ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα εἰς τὸ Πανελλήνιον. Δὲν εἰζεῦρω τι ἀκριβῶς ἔγινεν εἰς τὰς ἄλλας πόλεις, ἀλλὰ θὰ σὰς εἶπω μόνον τί ἔγινεν ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθῆνας. Μετὰ τὰς πρώτας εἰδήσεις περὶ τῆς καταστροφῆς, πρὸς τὸ βράδν τῆς Τρίτης, ἐξεδηλώθη ἡ λύπη καὶ ἡ ἀγανάκτησις. “Ομιλοὶ πολιτῶν, εἰς τὰ κέντρα, ἐσχολίαζον ἐξηγημένοι τὰ ἄπασια τηλεγραφήματα. “Ομάς δημοσιογράφων περιήλθε τότε τὰ θέατρα καὶ παρεκάλεσε τοὺς θιασάρχας νὰ ἀναβάλου τὰς παραστάσεις. Τὸ ἐδέχθησαν προθύμως οἱ θιασάρχαι καὶ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ὅλα τὰ θέατρα ἐκλείσαν. “Εσιώπησαν ἐπίσης αἱ μουσικαὶ τῶν καφετιῶν καὶ δὲν ἐλειτούργησαν οἱ κινήματ-γράφου. “Ο κόσμος, μὴ ἔχων ποῦ νὰ ἐπάγῃ, ἐξεχώθη εἰς τὰς πλατείας καὶ κατέλαβε τὰ καθίσματα. Εἰς τὴν πλατείαν τοῦ Συντάγματος δὲν ἠμποροῦσες νὰ ῥιχθῆς βελόνι. “Εκεῖ τότε ἦλθεν ἀπὸ τὴν Ὀμόνοιαν μία διαδήλωσις, ἐστάθη εἰς τὸ μέσον τῆς Πλατείας, καὶ πολλοὶ ῥήτορες ἔλαβαν τὸν λόγον, κ' ἐθήρησαν τὴν συμφορὰν, κ' ἐκαυτηρίασαν τοὺς δράστὰς, καὶ τὰ ἔβαλαν με τὴν Κυδερνήσιν, καὶ ἐκεραίνωσαν τοὺς πολιτικούς μας. “Ἐπειτα ἡ διαδήλωσις διελύθη καὶ οἱ πολλοὶ βαρυπνεθεῖς ἐπέστρεψαν εἰς τὰ σκίτια των. Τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐπανελήθησαν τὰ ἴδια. Συλλαλητήρια, ψηφίσματα, τηλεγραφήματα, ὅλα τὰ μαγαζεῖα καὶ ὅλα τὰ θέατρα κλειστά. Τὴν Πέμπτην ἔγινε τὸ μεγάλο Μνημόσυνον ὑπὲρ τῶν θυμάτων εἰς τὴν Μητρόπολιν. “Ἐχοροστάτησεν ὁ Μητροπολίτης, καὶ οἱ φανοὶ τῆς πόλεως ἦσαν ἀναμμένοι καὶ σκεπασμένοι με μαῦρα κρέπια, ἐνῶ οἱ καμπάνες ἐθρηνολογοῦσαν ὅπως τὴν μεγάλην Παρασκευὴν. Καὶ αἱ σημαῖαι ἔφεραν πένθος, καὶ πολλοὶ ἄνθρωποι ἐπίσης. Τὸ βράδν πάλιν τὰ θέατρα κλειστά καὶ αἱ διασκέδασεις ὄλαι κατηργημένοι. Τρεῖς ἡμέραι ἐπέρασεν ἔτσι με λόγους, με προσευχὰς καὶ με θρήνους. “Ἐπειτα... ἐξημέρωσεν ἡ Παρασκευὴ. Οὔτε λόγοι, οὔτε μνημόσυνα, οὔτε τίποτε. Τὰ θέατρα ἤνοιξαν καὶ ἡ πόλις ἀνελάβε τὴν συνήθη τῆς ὄσσης. “Ἐνόμιζες ὅτι ἔξαφνα ἐλησμονήθησαν ὅλα. . . Καὶ ἡ θλιβερά ἐργὴ τοῦ πένθους ἐτελείωσε. Ναι, ἀγαπητοί μου, τὸ πένθος ἐτε-

λείωσε. Καὶ ἦτο τὸ μόνον πράγμα, τὸ ὅποιον εἶχαμεν νὰ προσφέρωμεν εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν. Πένθος, μόνον πένθος, καὶ τίποτε ἄλλο. Οὔτε πραγματικὴν βοήθειαν, οὔτε προστασίαν, οὔτε ἐκδίκησιν. Διατί; Διότι εἶμεθα ἀνίσχυροί, μικροί, ἀδύνατοι. Διότι δὲν ἔχομεν τὰ μέσα. Διότι δὲν ἔχομεν οὔτε στόλον, οὔτε στρατόν. Διότι δὲν ἔχομεν χρήματα νὰ κάμωμεν. Καὶ διότι ἀκόμη δὲν ἔχομεν καμμίαν ἄλλην ἠθικὴν δύναμιν, καμμίαν ἄλλην ἠθικὴν ὑπεροχὴν, παρὰ μόνον τὸ νόμῶμα καὶ τὴν δόξαν ὅτι καταγόμεθα ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους Μαραθωνομάχους. “Ἐνομίσαμεν, ὅτι αὐτὸ θὰ μὰς ἀρκούσε, καὶ ἀμέριμνοι πάντοτε ἐκάμαμεν ἓνα Κράτος ἀδύνατον καὶ ἀκατάρτιτον, αἰωνίως ἀνέτοιμον, αἰωνίως ἀπροετοίμαστον. Καὶ τὸ Κράτος αὐτὸ δὲν ἔχει τὴν δύναμιν οὔτε νὰ ὑπερασπισθῇ τοὺς ἀδελφούς μας οὔτε νὰ ἐπιβάλῃ τὰ δίκαιά μας. Δι' αὐτὸ, εἰς τὴν περιστάσιν ποῦ ὤφειλαμεν νὰ ἔλθωμεν ἀρωγοὶ καὶ προστατᾶι ἢ νὰ ἐπιπέσωμεν ὡς ἐκδικηταί, περιωρίσθημεν εἰς μνημόσυνα καὶ εἰς συλλαλητήρια, εἰς δάκρυα καὶ εἰς λόγια. Πένθος καὶ μόνον πένθος— τίποτε ἄλλο ἀπὸ πένθος.

“Α, πόσον αὐτὸ τὸ πράγμα εἶνε λυπηρόν! Καὶ με πῶσον ἐντροπήν τὸ λέγομεν ἡμεῖς οἱ πρεσβύτεροι πρὸς σὰς τοὺς νεωτέρους! Διότι ἡμεῖς μόνον πταίομεν, οἱ πρεσβύτεροι! ἡμεῖς εἶμεθα ὑπεύθυνοι δι' αὐτὴν τὴν κατάστασιν, διὰ τὴν ἀδυναμίαν καὶ τὴν ἀχρησίαν τοῦ Κράτους μας. Σεις δὲν ἐκάματε τίποτε ἡμεῖς τὰ ἐκάμαμεν ὅλα. Ἡ διαγωγὴ μας ὑπῆρξεν αἰτία ὄλης αὐτῆς τῆς συμφορᾶς. Δὲν ἐφέρθημεν καλὰ ὡς πολῖται, δὲν ἐδείξαμεν ὄσσην ἔπρεπε αὐτὰπάρησιν καὶ φιλοπατίαν. “Ἐκυτάξαμε τὸ ἀτομικὸν μὰς συμφέρον κ' ἐβυσιάσαμεν εἰς αὐτὸ τὸ συμφέρον τοῦ Κράτους. “Ἐφάγαμεν τὰ δημόσια χρήματα, τὰ ἐσπαταλήσαμεν ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ποτὲ δὲν τὰ ἐχρησιμοποίησαμεν ἐκεῖ ὅπου ἔπρεπε. “Όλον τὸ λάθος εἶνε ἱδικόν μας, τῶν πρεσβυτέρων. Σεις δὲν ἐκάματε ἀκόμη τίποτε. Εἶθε νέοι ἀκόμη καὶ τώρα εἰσέρχεσθε εἰς τὴν ζωὴν. Ἀκόμη δὲν ἐγίνατε πολῖται—πολιταὶ με γνώμην, με βαρῦτητα, με ψῆρον. Θὰ γίνετε μετ' ὀλίγον. Ναι, θὰ γίνετε. . . ἀλλὰ. . . προσέξτε νὰ μὴ μὰς μιμηθῆτε! Διότι τότε θὰ χαθῇ καὶ ἡ τελευταία ἐλπίς. Ναι! αν καὶ ἡ νέα γενεὰ φανῇ τόσοσ ἀφιλόπατρις, τόσοσ ἐγωϊστρία, τόσοσ ἀμέριμνος, ὅσον καὶ ἡ παλαιά, —τετέλεσται! “Ἑλλάς ἐλευθέρη δὲν θὰ ὑπάρξῃ εἰς τὸ μέλλον. Νὰ τὸ βάλετε αὐτὸ καλά, καλὰ, εἰς τὸν νοῦν σας καὶ νὰ ξεῦρετε, ὅτι ἀπὸ τὴν διαγωγὴν σας περιμένεται ἡ σωτηρία. Ὑπάρχει ἀκόμη καιρὸς, δὲν ἐχάθη ἡ τελευταία ἐλπίς. Καὶ ἡ τελευταία ἐλπίς εἶθε σεις—οἱ νέοι. Νὰ συνειθίσετε

ἀπὸ τώρα νὰ θεωρῆτε τὸ συμφέρον τῆς πατρίδος ἀνώτερον ἀπὸ τὸ ἱδικόν σας. Νὰ μὴ ἀναπαύεσθε με τὴν ἰδέαν, ὅτι κατάγασθε ἀπὸ τοὺς Μαραθωνομάχους, ἀλλὰ νὰ θελήσετε νὰναπτύξετε καὶ σεις τὰς ἀρετὰς τῶν ἀρχαίων ἐκείνων πολιτῶν. Αὐτὸ εἶνε τὸ πᾶν. Καὶ ὅταν θὰ μεγαλώσωσιν εἰς τὸν τόπον μας πολῖται με αὐτὸ τὸ πρόγραμμα, νὰ ἴδῃτε πῶς τὸ Κράτος θὰ μεγαλώσῃ ὡς ἐκ θαύματος καὶ θὰ ἰσχυροποιηθῇ καὶ θὰ γίνῃ σεβαστὸν ἀπὸ ὅλους, καὶ θὰ εἶνε ἱκανὸν ἐν ἀνάγκῃ νὰ ἐπιβληθῇ, νὰ προστατεύσῃ, νὰ πατάξῃ.

Τώρα, βλέπετε, ἐξ αἰτίας μας εἶνε ἀνίκανον. Πένθος καὶ μόνον πένθος. . . Σεις οἱ νέοι θὰ κάμετε νὰ λήξῃ πραγματικῶς αὐτὸ τὸ πένθος καὶ νὰ τὸ διαδεχθῇ ἡ ἐθνικὴ χαρὰ: — ἐάν θὰ εἶσθε καλοὶ πολῖται. Μ' ἐννοεῖτε. . .

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΑΝΘΑΚΙΑ

“Ανθάκια ποῦ σὰς πέταζαν,
Νοτιά, μισανοιγμένα,
Μόλις καὶ τίς ἀπάρθενες
Σχορπίσαστε εὐωδιές,
“Ὡ παραγνωρισμένα μου
Καὶ κατασφραγεμένα,
Πόσος δὲν μοιάζουσε με σὰς
Ψυχούλες καὶ καρδιές! . . .

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

ΑΠΟΜΗΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΕΝΟΣ ΙΠΠΟΠΟΤΑΜΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια)

“Ὁ Βασιλεὺς τῶν Χοιρομηριῶν δὲν ἐκρατεῖτο καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὴν ἰλαρότητα:

— “Α! α! αὐτὸς ὁ Τζέφ! Μονάχα αὐτὸς μποροῦσε νὰ τὸ σοφισθῇ! . . . “Ἐμπρός, ποῖς ἔχει σειρά τώρα; Ποῖς θὰ μὰς πῇ ὅτι αὐτὸ τὸ χαριτωμένον ζῶον εἶνε καγκουρού ἢ στρουθοκάμηλος; Καὶ σὺ, Τζίννη μου, πῶς τὸ ἐπαθες, ἀληθινά, κ' ἐπήρες αὐτὸν τὸν ἱπποπόταμον γιὰ ἐλέφαντα;

— “Ἴπποπόταμο, ἤθελα νὰ εἶπῶ, ἔσπευσε νὰ διορθώσῃ ἡ κομψὴ κυρία, ἐνῶ ἐκοκκίνιζε λιγάκι ἐλάθεψε ἡ γλώσσά μου!

— Ἦνε ἱπποπόταμος! ἀνεβόησεν ὁ Μπέν, με χοροπηδητά. “Ὄ! Μάτζη! ἀδελφούλα μου, τὸ ἔκουσες;

— Ναι, τὸ ἄκουσα, Μπέν! . . . Τί εὐτυχία!

Καὶ τὰ δύο πικιδάκια ἐπιάσθησαν ἀπὸ τὰ χέρια καὶ ἀρχίσαν νὰ πηδοῦν καὶ νὰ χορεύουσιν (*) ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴν χαρὰν των, ἐνῶ ὁ κόσμος τῶν περιέργων, τὸν

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 285.

όποιον πάντοτε οι αστυφύλακες και οι ναύται δεν άφιναν να πλησιάση, έγελοισαν και αυτός, χωρίς να γνωρίζη το αίτιον.

Ο καλός μου πλοίαρχος Στίκ εύρηκε την ευκαιρίαν διά να πλέξη το έγκώμιόν μου και να παραστήση διά μακρών εις τους φίλους του «τα προτερήματα της καρδιάς μου και του πνεύματός μου», με τόνον υπερβολικούς έπαινούς, ώστε έγω, κόκκινος από την μετριόφρονα έντροπήν μου, με χαμηλωμένα μάτια, τόν έδάγκασα άπαλά-άπαλά στο μανίκι και τόν έτραβούσα διά να τόν κάμω επί τέλους να βάλη τελείαν εις τα λιθανίσματά του.

Δέν τόν κατώρθωσα όμως, διότι αυτός έξηκολούθησε :

— Ο Κολίβριος όλα τα έννοει, ο Κοκκίος είναι ή ήμερήσιος προσωποποιή μένη... Δέν γνωρίζω πώς τόν έδίδαξε όλα αυτά που ξεύρει και κάμνει, γνωρίζει όμως περισσότερα διασκεδαστικά παιχνίδια, παρά αν τόν είχαν γυμνάσει εις κανέν ίπποπόταμο. Αδύνατον αυτός δεν είναι ίπποπόταμος !

— Νά τα πάλιν ! διέκοψεν ο κ. Κορνρόζ, τώρα δεν είναι ούτε ίπποπόταμος αυτός ο ίπποπόταμος !

— Καλά τόν έλεγα έγω ! έκραύγασεν ο Τζέφ. Είναι ρινόκερος...

— Δέν είναι ίπποπόταμος, είπα ! έπρόθεσεν ο άξιος πλοίαρχος. Είναι θαύμα της Φύσεως !

Και έπειτα, έστρεψε πρός έμέ :

— Κολίβριε, αυτή έδω είναι ή λαμπρά οικογένεια, διά την οποίαν σε είχα προορίση. Θα μ' εύγνωμονήσ η μίαν ήμέραν, που σου έδωσα τέτοιους κυρίους ! Νά τους ύπηρετήσ με ζήλον, περισσότεράκι μου, και ν' αγαπάς πολύ την Μαρτζετούλα μου και τόν Μπέν-μπενούλη μου, — έπρόθεσε, χαιδέων με τόν χέρι του τα κεφαλάκια των δύο μικρών. Μ' έκατάλαβες, πουλάκι μου ;

— Ω ! βέβαια, είχα καταλάβη πολύ καλά, και διά να τόν άποδείξω, ένέντωσα τόν λαίμόν μου κ' έγλυφα άπαλά με την άκραν της γλωσσάρας μου τα χεράκια της χαριτωμένης μελαχροινούλας με τα γαλανά μάτια και του γλυκού ξανθούλη με τα μαύρα μάτια' και έπειτα, προσηλώνων εις τους γονείς των βλέμμα γεμάτο από τρυφεράν εύγνωμοσύνην, έκαμα με τόν λάρυγγά μου ένα γλυκύτατον γκιοϋ-γκιοϋ.

— Ω ! μπάρμπα-Τάμμη μου ! ανε-

βόησεν ο μικρός Μπέν, όλος γέλια... Βελάζει σαν πρόβατο !

— Κ' έμένα με γλύφει, όπως ο Δανός μας ο σκύλος, ο Τριλυμης ! έφώναζε με γέλια ή Μάρτζη. — Ω ! τί χαριτωμένο που είναι αυτό τόν μικρούλάκι μου ! ωχ ! παππάκι μου ! ωχ ! μπεν-μπενάκι μου !

Και μου έπιασε ή ώραία εκείνη μικρούλα τόν μούτρώ μου με τα δύο της χέρια, και μ' έφίλησε με μια τούση φιλάρα, ένφ' ο αδελφός της μ' άγκάλιαζε από τόν λαίμο.

— Άλλά ή περισσότερον θορυβοποιός με τόν ένθουσιασμόν της ήτο ή κυρία Τζίννη.

— Ω ! έφώναζε κ' έλεγε ο έλέφας σου, Τάμμη, ήθελα να πω ή ίπποπόταμος σου, είναι έκτακτον ζών. Ποτέ μου δεν είδα ζών με μάτι τόσον άνθρωπινό ! Δέν τού λείπει παρά ή λαλιά !

Και, από τόν ένθουσιασμόν της, άνέμισε τόσον νευρικά την όμφρέλλαν της, ώστε, ως πού να πητε κύριον, ο παναμάς του συζύγου της και τόν κασκέτιο του πλοίαρχου έκυλισθησαν κατά γης.

— Ω ! να με συγχωρήτε ! είπε με περίλυπον τόνον... Ηόσο λυπούμαι...

— Μ' ένα συμπάρο δυό τρυγόνια ! ήρχισε να φωνάζη ο Τζέφ.

— Άλλά δεν έπρόφθασε καν ν' άποτελειώση την φράσιν του, διότι ή όμφρέλλα, ανατιναχθείσα προς τόν άπίσω, τού ήλθε κατάμουτρα και άνετίμαζεν εις τόν άέρα την καπελλαδοϋρά του με τα γαλόνια, ένφ' τα τακούνια της κυρίας Κορνρόζ, ή όποία υπεχώρει προς τόν άπίσω, ήλθαν και τόν έπάτησαν εις τους κάλους.

— Ω ! ωχ ! έφώναζεν ο Τζέφ μ' ένα μορφασμόν.

— Ω ! τόν καυμένο τόν Τζέφ ! έκλαυθμύρισεν ή κυρία του στρέφουσα όπίσω ! Αχ ! τί συμφορά ! Είμαι έντελώς άτυχη σήμερα !

— Κ' έγω τόν ίδιο ! είπεν ο ύπηρετής.

— Είμαι καταλυπημένη ! Σ' έκαμα βέβαια κ' έπόνεσες, Τζέφ ;

— Ω ! όχι, άπ' έναντίας ! έσπευσε ν' απαγγέση, με πολλά γέλοια, ο πλοίαρχος Θωμάς Στίκ.

— Η κυρία δεν ήμπορεσε τότε να κρατηθή από τα χάρχαρα, και—μπράμ ! ή κεφαλή του συζύγου της έξηφανίσθη. Την είχε χάψη ή φοβερή όμφρέλλα της.

Ο κ. Κορνρόζ, κατώρθωσε να γλυ-

τώση και να ξετυλιχθή από την όμφρέλλαν. Κυριολεκτικώς έσπαρταρούσεν από τα γέλια, έκλωτούσε από την χαράν του, ένφ' ή κοιλιά του έταλαντεύετο σαν βαρούλα από την τρικυμίαν της φαιδρότητος.

— Α ! μάμ ντ'ιαρ ! Τζίννη μου ! έσκουζε, σαν να τόν είχε πιάση λέξηγκας. Θέλεις και να μ' άποκεφαλίσης, τώρα ; Α ! όχι ! Αυτό είναι παραπολί... Α ! αυτή ή όμφρέλλα, χί, χί, χί, χί... αυτή ή όμφρέλλα είναι για φίλημα !... Αυτή δεν είναι όμφρέλλα, χαί, χαί, χαί, χαί !... είναι θύελλα, καταγής, άνεμοστρόβιλος... Αυτή κατακεραυνώνει, συντρίβει, ανατρέπεί, μπατσιζει, κόβει κεφάλια, βγάζει μάτια... Είναι σωστή πολεμική μηχανή ! Φέρτε μου διακόσιες χιλιάδες μόνον γυναίκες, που να χειρίζονται την όμφρέλλαν όπως εσύ, Τζίννη μου, — και αύριο κυριεύω την γηραιάν Ευρώπη... Χα, χα, χα, χα !

Γενική ήτο ή εύθυμία. Τα παιδιά έχοροπηλούσαν από την χαράν των κ' έκτυπούσαν τα χέρια των. Έκει κάτω, τόν πλήθος έκρατούσε τα πλευρά του, ένφ' οι ναύται και οι αστυφύλακες με πολύ μέγαν κόπον κατώρθησαν να μ' ή κλισθηούν χάμω, κ' έγελοϋσαν κάπως σοβαρώτερα...

Έξαφνα έγύρισε να δώ. Μου έφάνη, ότι έγύριζαν κοντά μου ένα ροδάκι... Ητο ο Τζέφ, ο όποιος, με πρόσωπον έντελώς άπαθές, είχε λιγωθή στα γέλια — από μέσα του, έννοείται ! — και αυτό έδιπλασίασε την ήλαρότητα όλων μας.

— Ένας μόνον δεν έγελοϋσε, εκείνος ο άνυπόφορος ο Αύγουστος, ο όποιος έμουρμούριζε από μέσα του.

— Τί νευρώσαστα, όλοι αυτοί οι βλάκες !

— Επήγα να δώσω την άπάντησ που έπρεπε εις αυτήν την αθάδειαν, όταν ή Μάρτζη, ή όποία έν τώ μεταξύ έχάιδεϋε τόν ζέβρον, έσήκωσε τα ώματα γαλανά ματάκια της προς τόν μέγαν φίλον της, τόν πλοίαρχον, και τόν ήρώτησε :

— Και αυτό τόν νόστιμο άλογάκι, μπάρμπα-Τάμ... θα μ' άς τόν δώσετε κ' αυτό ;

— Μάρτζη ! την έμάλλωσεν ή μητέρα της. Τ' είναι πάλι αυτά ; Είναι άσχημο αυτό, άδιάντροπη, να γυρεύης έτσι ό,τι όης από τόν φίλον μας ! Ντροπή σου ! Δέν σου φτάνει ο ίπποπόταμος, και θέλεις και... Πώς τόν λένε αυτό, Τάμμη ;

— Ζέβρον, αγαπητή μου Τζίννη, έχομολόγησεν ο καλός μου Θωμάς Στίκ' αλλά, σε παρακαλώ, μ' ήν την μαλλώνης την Μαρτζετούλα μου... Διότι τόν έμάντεϋσε : ο ζέβρος μου, ο μικρούλης μου Κοκκίος, είναι κ' αυτός δικός της. Αφού μάλιστα Κοκκίος γαλλιστί και

Κορνρόζ άγγλιστί θα πούν και τόν άσο παπαρούνα, ο Κοκκίος άνήκει αυτοδικαίως εις την οικογένειαν των Κορνρόζ.....

— Μ' άς καθυποχρεώσετε, Τάμμη ! άνέκραξεν ο κ. Τάφ Κορνρόζ. Τόν στίτημας θα γίνη σωστό θηριοτροφείον ! Τέσπερα άλογα, ένας σκύλος, ένας ίπποπόταμος, ένας ζέβρος, ένας γάιδαρος...

— Και ο Τζέφ, έπρόθεσε μ' ένα χαμύγελο ή κυρία Τζίννη.

— Μεγάλη τιμή μου, μυλαϊδή ! είπεν ο Τζέφ, άναστηρόνων την καπελλαδοϋρά του :

— Και, αν σου άρέση κ' αυτός ο μανδρίλλος, καλή μου Τζίννη... είπεν ο πλοίαρχος, δεικνύων τόν Αύγουστον.

— Αυτός ο φρικαλέος πίθηκος με την έκτακτική μουςούνα του ; άπάντη ή κυρία Τζίννη, γεράτη από άγανάκτησιν. — Ω ! ποτέ, μα την άλήθεια !... Ποτέ από τόν έλεεινόν ζών δεν θα πατήση τόν στίτη μου... Έν πρώτοις, φαίνεται : παρά πολύ κακότροπος...

— Έχεις άδικο, αγαπητή μου, διακόπτει ο κ. Κορνρόζ, με σοβαροκοιμικόν ήφος... Ως ξεσκονόπανο, διά να ξεσκονίσωμε τα ταβάνια, θα ήτο πολύ χρήσιμος !

— Μυλαϊδή, λέγει ο Τζέφ, προχωρών με πολύ σεβασμόν έν βήμα εμπρός : ή Μυλαϊδή θα μου κάμη την τιμήν να λάβη την καλωσύνην να μου έπιτρέψη να έκφράσω μίαν σκέψιν ;

— Εμπρός, Τζέφ.

Και ο Τζέφ, χωρίς διόλου σεβασμόν : — Δέν νομίζει ή Μυλαϊδή ότι αυτός ο πίθηκος μοιάζει, σαν στενός συγγενής, με τόν κ. Πλώμπ ;

— Ωχ ! αυτός ο Τζέφ ! — γελά ο κ. Κορνρόζ.

Η κυρία Κορνρόζ όμως γίνεται σοβαρωτάτη :

— Μ' ή γελάς, Τάφ ! Αυτό που είπε ο Τζέφ είναι πολύ άπρεπές !

Και έπειτα με άυστηρότητα προς τόν Τζέφ :

— Τί είναι αυτά, Τζέφ ; Σου άπαγορεύω να όμιλῃς έτσι ! Ο κ. Πλώμπ είναι έξαιρετος φίλος δικός μας, και σοφώτατος άνθρωπος. Δέν θέλω να τόν έξευτελλῃς και να λες πως μοιάζει με τόν μούτρα αυτουνοϋ του μπαντεριλλου... μαντζαριλλου... πως τόν είπες Τάμμη ;

— Κοκοδρίλλου ! — σπεύδει να διορθώση ο Τζέφ, με όλον τόν σεβασμόν τώρα.

— Α ! όχι, όχι ! Έχεις λάθος, Τζέφ ! φωνάζει ή κυρία Τζίννη. Ο κοκοδρίλλος, τόν ζέβρον πολύ καλά, είναι μιά μεγάλη σαύρα, σκεπασμένη με φολιδας, που κλυμυδά και κρύβεται μέσα στα κάλαμα, όπου κάνει πως κλαίει σαν παιδάκι...

(Έπεται συνέχεια.) ΚΙΜΩΝ ΑΚΑΚΙΩΣ

ΜΠΕΜΠΕΚΑ ΚΑΙ ΜΠΕΜΠΗΣ
(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 1.
Η ΣΥΝΩΜΟΣΙΑ

— Άς άφήσωμεν τώρα την Μπεμπέκα, και άς πιάσωμε τόν Μπέμπη.

Έτυχε, εκείνο τόν χειμώνα, να ταξιδεύση ο πατέρας του Μπέμπη, διά μίαν έκτακτον έργασίαν του, εις τόν Κάϊρον. Έπήγε μαζί και ή μητέρα του Μπέμπη. Τόν Μπέμπη όμως, διά να μ' ή χάρη τα μάθηματά του, τόν έκλεισαν προσωρινώς οικότροφον εις τόν σχολείον...

Είς τα διαλείμματα, και τόν μεσημέρι μετά τόν φαγητόν, τ' άγόρια ή έπαιζαν ή έλεγαν μεταξύ των, πως είχαν περάση τ' άς διακοπ' άς των. Μίαν ήμέραν, ένας από τούς νέους φίλους του Μπέμπη, ο Κλεάνθης, έκάθησε και είπε στα άλλα τα παιδιά, πως επέρασε ένα άπόγευμα εις τήν έξοχήν, εις τόν στίτη ενός ζένου κυρίου, μαζί με τ' εξαδελφάκια του.

Είτε πως είχαν ξεκινήση από την έξοχήν των, πως έχασαν τόν δρόμον μέσα στα δένδρα τού δάσους, πως τούς έπιασε βροχή, και πως, βρεγμένοι σαν παπάνια, έτρεξαν να γλυτώσουν εις τόν ζένο σπίτι. Και τί περιποιήσεις πιά ποϋ τούς έκαιμαν εκεί ! Άμμ' εκείνο τόν ζεστό, που τούς έκαιμαν ή καλή ζένη κυρία, διά να μ' ή κρυολογήσουν !

«Για φαντασθήτε !...» (Σελ. 293, στ. β.)

— Για φαντασθήτε ! Έλεγε ο Κλεάνθης, έφερε κ' έβαλε καταμεσης στο τραπέζι μιά άσημνια σουπιέρα, και από τή σουπιέρα έβγαυε μιά μαδιά φλόγα. Αυτό λέει, ήτανε πώντοι, και ή καλή κυρία μ' άς έβαλε από μιά φλυτζάνα στον καθένα μας... Έγω δεν είχα πιη ποτέ μου τέτοιο πράμα... Φαντασθήτε, να πίνετε ζεστό άναιμένο, που βγάζει φλόγες μαδιές !... Τό ήπια όμως, κ' έγλυφα τ' ά χειλια μου ύστερα ! Τόσο όμορφο είναι. Και όσο κ' αεί, τόσο είναι καλλίτερο !

— Ηθελα να την έβλεπα κ' έγω

αυτή τή μαδιά τή φλόγα ! είπε, σαν συλλογισμένος, ο Πέτρος Ποταμόπουλος.

— Αί ! και δεν κάνουμε κ' έμεις ; — είπεν ο Μπέμπης.

— Και με τί θέλεις να τόν κάνωμε ; Έχεις ρόμι ;

— Δέν έχω, μα αγοράζομε... Με τρεις δραχμάς αγοράζομε ένα γαλόνι : τ' ά δίνωμε σε κανέναν έξωτερικό και μ' άς τόν φέρνει...

— Μά, τες έχομε τες τρεις δραχμές, πρώτα πρώτα ;

— Για να δωμε ! λέγει ο Μπέμπης. Έγω έχω μιά και τριάντα πέντα...

Και έθγαλε όσες δεκάρες είχε από την τσέπην του. Οι άλλοι δύο έβαλαν και αυτοί τόν ρεφενέ των, και τ' ά γαλόνι ήλθε τόν βράδυ μέσα στο σχολείον. Τόν έκρυψαν σ' ένα μέρος κρυφό, και έπερίμεναν π' ά να «Ο κ. Άνωμαλίδης : η έλθη ή εύκαιρία, (Σελ. 293, στ. γ)» διά να κάμουν τόν πώντοι, — δηλαδή να έλθη ή σειρά του κ. Άνωμαλίδου, να μείνη τόν βράδυ μαζί τους εις τόν ύπνωτήριον.

Ο κ. Άνωμαλίδης ήταν ένας αγαθώτατος έξωτερικός διδάσκαλος, τόσον αγαθός και έπεικός, ώστε όταν αυτός είχε σειράν διά να έπιτηρήη τόν ύπνωτήριον, οι οικότροφοι εύρισκαν την εύκαιρίαν να κάμουν ένα σωρό άταξίες και άνοησίες. Έκτός τούτου ο κ. Άνωμαλίδης έκοιμώτανε τόσο βαθιά και με τέτοια ροχαλητά, ώστε έπρεπε να τόν τραβούν από τ' ά πόδια διά να ζυπνήση. Και τόν ζούρτε δ' ά, παιδάκια μου, — «άμα κοιμάται ο γάτος, χορεύουν τ' ά ποντίκια,» όπως λέγει ή παροιμία.

(Έπεται συνέχεια.) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ
ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Τόν μαλακώτερον μαζιλάρη είναι ή καθαρά συνειδήσις.

Οι φίλοι είναι ώραια άνθη, τ' ά όποια διατρούονται εις τόν θερμοκήπιον της εύτυχίας μας.

Η έλπις είναι δάνειον από την εύτυχίαν, τόν όποιον σπανιώτατα της έπιτρέφεται.

«Και μ' έφίλησε...» (Σελ. 292, στ. α.)

ΤΟ ΚΕΝΤΗΜΑ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑΣ

Μιά φορά κ' ένα καιρό ήταν ένας βασιλιάς, κ' είχε τέσσερες κόρες, — κόρες χαριτωμένες. Και τόν ελάτρευαν αί κόρες του, και τόν αγαπούσαν ό λαός του, — και ό βασιλιάς εκείνος άλλο όνειρο δέν είχε παρά πώς να εύρη καλούς γαμβρούς δια τές κόρες του, ν' αποκατασταθούν όπως πρέπει και να εύτυχήσουν.

Τό όνειρο του καλού πατέρα είχεν άρχισή να γίνεται πράγμα. Τρία βασιλόπουλα, οι κληρονόμοι των βασιλείων ποί είχαν σύνορα με τό δικό του τό βασίλειο, ήρθαν κ' έζήτησαν κ' έπήραν τές τρεις πρώτες: τήν Μυρτιά, τήν Πασχαλιά και τήν Ανακία. Από τήν ώρα που είδαν τους άραβωνιστικούς των έμειναν κ' αί τρεις τόσον ένθουσιασμένες. Ωστε ό πατέρας των, από τήν εύχαριστήσί του, έκάλειε στους γάμους των όλο τό βασίλειό του. Και μιά σωστή έβδομάδα, από τήν μιά άκρη έως τήν άλλην όλης τής χώρας, έχορεψαν κ' έτραγουδούσαν και διεσκεδάσαν όλοι τόσο πολύ, ώστε έχρειάσθη έπειτα να κοιμηθούν τρία σωστά ήμερώνικτα, δια να συνέλθουν από τήν ζάλην.

Όταν όμως έγιναν οι γάμοι, και τό κάθε βασιλόπουλο έπήρε τήν γυναϊκά του κ' έφυγε δια τόν τόπον του, ό γέρο- βασιλιάς, δέν έμεινε πολύν καιρόν χαρούμενος και γελαστός. Κάθε πρωτομηνιά, τρεις ταχυδρόμοι έφθαναν από τές τρεις του κόρες, και τότε έφερναν τρία γράμματα. Έδιάβαζε τά γράμματα και τα εύρισκε γεμάτα από πίκρες και παράπονα: ή Μυρτιά έθρηνούσε για τές πολλές παραξενιές του άνδρός της; ή Πασχαλιά έγραφε πώς ό ίδικός της ήτανε πολύ φιλόργυρος; ή Ανακία έζωγράφιζε τονίδικόν της γεμάτον με κακίες.

Έδιάβαζε τά γράμματα, κ' επικραίνετο πολύ... Και ή μικρότερη κόρη του, ή μικρή βασιλοπούλα Δαφνούλα, όλο και τόν έρωτούσε πώς περνούν αί αδελφές της. Έκεινος δέν τής άπαντούσε, και αυτή έλεγεν από μέσα της ότι έπρεπε να λάβη τά μέτρα της, δια να μήν πάθη και αυτή, όπως έπαθαν αί άλλες.

Ητο δεκαεπτά έτών ή Δαφνούλα, και ήτο πολύ έξυπνη, ό κόσμος τήν έφώναζε «ή Καλή Βασιλοπούλα». Άλλά δέν ήτο τόσον ώραία όσον αί άλλες αδελφές της. Και όμως, άμα ό γέρο- βασιλιάς έλεγε πώς ό τέταρτος γαμβρός του θα έκληρονομούσε τό στέμμα του και τό βασίλειό του, έπρεξαν υποψήφιοι γαμβροί από κάθε μέρος. Ήσαν βασιλιάδες, και βασιλόπουλα, και άρχοντες μεγάλοι και τρανοί. Έζητούσαν να πάρουν τήν Δαφνούλα, όλοι τήν έπαινούσαν δια τά κάλλη της, αλλά αυτή, έναν-έναν, όλους τους ήρνήθη. Είχεν άρνηθή έπτά, όλους τους ήρνήθη. Είχεν άρνηθή έπτά, και ό όγδοος, ένας μεγάλος βασιλιάς,

δέν επέτυχε καλλήτερα. Έθώμισε τότε ό πατέρας της.

— Κόρη μου, τής είπε, σε άφισα, όπως τές αδελφές σου, να διαλέξεις μόνη σου και να πάρης άνδρα. Ένόμικα όμως πώς είχες λιγάκι μυαλό στό κεφάλι. Κοντεύεις να κάμης έχθρούς μου όλους τους μεγάλους και δυνατούς τής γής. Μάθε λοιπόν ότι, αν δέν αποφασίσης ως να περάσουν τρεις εβδομάδες, θα σε στεφανώσω με τόν πρώτον μνηστήρα που θα παρουσιασθή, κί, ως είνε ό γυός του καρβουνιάρη.

Η καϊμένη ή Δαφνούλα δέν έτόλμησε ν' άπαντήση, τόσον άγρια ήσαν τά μάτια του πατέρα της. Έπρεξε λοιπόν, με δάκρυα και κλάμματα, κ' έπεσε στην ποδιά τής παραμόνας της.

— Τι να κάνω, ή καϊμένη; Δέν θέλω να πάρω άνδρα έναν καρβουνιάρη, δέν θέλω όμως ούτε βασιλόπουλο, σαν αυτά που με κολακεύουν και όλο ψεύματα μου λέγουν. Έπαινούν τά κάλλη μου, κ' έγώ δέν είμαι έμορφη; θαυμάζουν τήν φωνήν μου, κ' έγώ κάμνω παραφωνίες; λιγόνονται από τά έγκώμια άμα έγώ χορεύω, κ' έγώ πάντα χάνω τόν χρόνο στό χορό; και όλα αυτά τά κάμνουν, δια να κληρονομήσουν τό στέμμα του πατέρα μου, αφού όποιος με πάρη θα γίνη διάδοχος του. Κανέννας όμως δέν έρωτώ να μάθη αν είμαι καλή, αν έχω καρδιά και μυαλό! Πώς να διαλέξω λοιπόν, μέσα σε τρεις εβδομάδες, τόν άνδρα που μου πρέπει;

— Να πώς και να ρωτήσης τήν καλή νεράιδα τής Κρυσταλλένιας Βρύσης; τής είπεν ή παραμόνα.

Έπήγε ή Δαφνούλα, στην άκρη του δάσους, κοντά στο ρέοδουμι, κ' εύρηκε τήν βρύση. Εύρηκε, φαίνεται, τήν νεράιδα, και φαίνεται πώς ή νεράιδα κατι καλό τής είπε, διότι τό βράδυ, ό πατέρας της τήν είδε να κάθηται χαρούμενη και γελαστή, εμπρός 'ς ένα τελλάρο του κεντήματος.

— Τι κάμνεις αυτού; τήν έρωτώ.

— Κεντώ τό μαντύλι, που θα προσφέρω στον άραβωνιστικό μου.

— Μα τό τελλάρο σου δέν έχει τίποτε επάνω.

— Έχεις λάθος, πατέρα μου' έχει μεταξωτό, από τό ακριβώτερο, κ' έγώ τό κεντώ με χρυσά και μ' άσημένια άνθη. Η νεράιδα όμως τής Κρυσταλλένιας Βρύσης, αυτή που μου, τό έδωσε, λέγει ότι δέν τό βλέπει άλλος παρά μόνο όποιος με θέλει και ζητεί να με πάρη. Βάλε λοιπόν τόν κήρυκα να κηρύξη ότι θα πάρω άνδρα εκείνον που θα εκτιμήση τό εργόχειρό μου, σύμφωνα με τήν άξίαν του, — κί, ως είνε μακάρι και ό γυός του καρβουνιάρη.

Έγινε ή γνώμη της, και άρχισαν πάλιν να πηγαινοέρχωνται στό παλάτι

άρχοντες και βασιλόπουλα, οι υποψήφιοι γαμβροί. Η Δαφνούλα έκαινε πώς διαρκώς έκιντούσε, και τους έρωτούσε έναν-έναν:

— Πώς σας φαίνεται τό εργόχειρό μου;

Και ένας-ένας τής έκαιμαν άπειρα έγκώμια δια τό ώραϊόν σχεδίόν της και τήν τέχνην του κεντήματος, — έγκώμια κ' έπαινους, όσους φανταστήτε. Η Δαφνούλα εκινούσε τό κεφάλι, έσπριγγε τά χείλη της, κ' έκαιμε νεύμα εις τόν έγκωμιστήν ότι δέν ήτο εύχαριστήμενη. "Όταν τά μεγάλα πρόσωπα έπήραν τ'επαπούστια των, μ' αυτόν τόν τρόπον, ήλθε και ή σειρά: των παρακατιών. Ήλθαν άρχοντόπουλα και νοικοκυρόπουλα, έκαιμαν έγκώμια άκόμα περισσότερα δια τό κεντήμα της, — αλλά τίποτε κί' αυτά. Και ό γέρο- βασιλιάς άρχισε πάλιν να θυμώνη, όταν ένας νέος, με γλυκό πρόσωπο και μ' έξυπνα μάτια, αλλά πτωχικά ντυμένος, — σαν φοιτητής εκείνου του καιρού, — ήλθε κ' αυτός να παρακαλέση να ιδή τό εργόχειρό τής βασιλοπούλας. "Ο βασιλιάς τόν ώδήγησεν ό ίδιος εμπρός στό τελλάρο και, με θυμωμένον ύφος:

— Εμπρός! λέγει, για να δούμε, παλληκάρι μου, αν τά έγκώμια σου θα τήν εύχαριστήσουν... Τι ιδίαν έχεις για τό κεντήμα της;

— Καμμίαν ιδέαν, βασιλιά μου! άπαντά με ειλτικρίνεϊαν ό νέος' κεντήμα δέν υπάρχει. "Ας με είπή χωρίσθη ή βασιλοπούλα, έγω όμως δέν βλάπω επάνω στο τελλάρο, ούτε μεταξωτό, ούτε άνθη, ούτε χρυσά, ούτε άργυρά κεντήδια.

Ο βασιλιάς έμεινε με άνοιχτό τό στόμα. Άλλά ό θαυμασμός του ήτο μεγαλύτερος άκόμα, όταν ή Δαφνούλα του είπε, με γέλια και χαρές:

— Πατέρα μου, όλοι οι άλλοι έλεγον ψεύματα για να με κολακεύσουν! Αυτή είνε ή αλήθεια: τίποτε δέν υπάρχει επάνω στο τελλάρο, και ό νέος αυτός είνε άξιος να γίνη άνδρας μου και να πάρη τό στέμμα σου, αφού είνε άνίκανος να ταπεινωθή και να π'η ψεύτικες κολακείες. Αυτόν διαλέγω άνδρα!

Και δέν έμετανόησε ποτέ ή Δαφνούλα με τήν έκλογήν που έκαιμε...

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΑΙΟΣ

Γονείς και κηδεμόνες!

Ασφαλίσατε τήν ζωήν σας και τό μέλλον των τέκνων σας εις τήν μεγάλην ασφαλιστικήν εταιρίαν

ΡΟΣΣΙΑ

Ασφαλεία: Ζωής, προικοδοτήσεων, πυρός, δυστυχημάτων, μεταφορών, θανάτου κτλ. Γνωματόσημα εν Αθήναις: Οδός Σταδίου 51

ΟΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ

Η Σειρήν τής τρικυμίας

Τό υπερωκεάνειον άτρείπλοϊον «Sabaot» διορίζει πρό τινων εβδομάδων τόν «Ατλαντικήν, διεθυνόμενον προς τήν Νέαν Υόρκην. Έξαφνα φεβρά τρικυμία ένέσκηψεν. Οι έπιβάται έκυριεύθησαν από κανικόν κ' έκαιμαν όλο τό πλώριον κάναφος ν' άντηχθ' από τά ξεφωνητά των' δέν ήμπορούσαν να κρατηθούν έρθοι, δέν ήθελαν να μείνουν εις τούς θαλαμικούς των, και αυτοί τότε ήξευραν τί ήθελαν. Οι αξιωματικοί του πλοίου έκαιμαν τά άθώνα δυνατά δια να τους γοητάσουν, αλλά τίποτε δέν κατάβησαν. Οι ναύται, μέσα εις τήν σύγχυσιν εκείνην, δέν ήμπορούσαν να εκτελέσουν τους απαιτούμενους χειρισμούς... Έξαφνα, μία γλυκύη φωνή ήκουσθη, συνοδευομένη από τό πάλιν αι θραύει μελωδία τής «Κάρμεν άνήρησιν, ζωνραι και δροσεραι, εν τ'η μέσφ τής όχλοβοής. Ητο ή κυρία Καλέε, ή μεγάλη μελοδραματική καλλιτέχνης, ή οποία μετέβαινε εις τήν Νέαν Υόρκην' ως να τής είχαν έλθ' εμπνευσίς εκ Θεού, είχαν άρχισ' να τραγουδ'.

Έπιβάται ήλθαν να ιδούν εις τήν θύραν τής πλώρης, και εισήλθαν μέσα' άλλοι τους ήκολούθησαν, και, όπως οι πρώτοι, έμειναν χέκοντες από τόν θαυμασμόν των' οι περισσότερον φοβούμενοι κατέβησαν και αυτοί από τό κατάστραμα και έσώπησαν. "Όσον έτραγουδούσεν ή Καλέε, ή έλπις επανήρθε εις τας καρδιάς όλων, ό πανικός μετεβάλλετο εις ζήνηρον αίσθημό ένθουσιασμού, τό όποιον έκαιμεν όλους να λησμονήν τόν κίνδυνον.

Η τρικυμία έπαυσεν άργότερα. Άλλά πανταίως τί χειροκροτήματα και τί επιστολιαν είχαν ή Καλέε, ενφ' τό ακόφους εκλυδίκετο άκόμη. Και όταν ό πλοίαρχος έτοιχοκόλλησεν ότι ό άναμοστρόβιλος έπέρασεν, οι έπιβάται δέν ένθυμούντο πλέον τήν τρομάραν που τους είχε πιάσει, και αυτά χάρις εις τήν Σειρήνα τής τρικυμίας, ή οποία έτυχε να ταξιδεύη μαζί των.

Σκέψεις του Ανακία:

Τι περίεργος πού είνε ό άνθρωπος! "Αλλα λέγα, και άλλα έννοιει... "Όταν ήμουν μικρός, ό πατέρας μου έφώναζε ότι θα μου πιάξη τη γούνα μου, και μου έτίναζε διαρκώς τό πανταλόνι μου. Και τώρα, όταν κέβη, ή κυρία Μάρθα μου φωνάζει: «Σκούσε τά πόδια σου!» — ενφ' έπρεπε να μου λέγη «Σκούπισε τά παπούτσιά σου!»

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Παιδί μου, είπεν ή μαμά
Εις τό μικρό Αριστειδή,
"Ο,τι ζήτησης λογικό
'Απ' του Θεού, στό δίδει.
Μα μη ζήτησης άλογον
Διότι θα θυμώση,
Και τίποτε εις τό εξής
Ποτέ δέν θα σου δώση."
— «Ήσύχασε, μαμάκα μου,
τής είπε τό παιδάκι,
Δέν θα ζητήσω άλόγο
άλλ' ένα... γαιδουράκι!

Επιλίη υπό του Λευκοκαμμένου Αιγιαλού [Ε]

ΑΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΙΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

Η "Ιδιότροπος Σανθούλα [Ε] ένεγράφε δια μίαν νύκτ' τριμήνιαν τό υπ' αριθ. 18 συσταθέν άπορον κοράσιον. Εύγε εις τήν καλήν μου φίλην!

"Αργήσαν, άργήσαν πολύ τόποτελέματα μερικίων Διαγωνισμών, δια πολλούς και διαφόρους λόγους, τους ύπολους: δέν ώφείλει να σας είπω. Σας λέγω μόνον ότι από τό προσχέλις φύλλον άρχίσουν να δημοσιεύονται τακτικά, ώστε μετά τρεις-τέσσαρες εβδομάδας όλοι οι Διαγωνισμοί θα είνε τελειωμένοι, έννοείται: δε ότι εδύς άμέσως θα προκηρυχθούν νέοι, και πρώτα-πρώτα Διαγωνισμός Διηγήματος, τόν όποιον πολλοί περιμένουν άνοπομόνως.

Η φίλη μου "Ιδιότροπος Σανθούλα έχει εν παράδοξον στοιχημα με μίαν φίλην της. Έσυμφώνησαν να προσπαθήση ή μια να γελάση τήν άλλην τρεις φορές και εκείνη που θα τό πρωτοκατορθώση, θα έχη τό δικαίωμα να πατήση από τήν άλλην μίαν αιανδήποτε χέριν. Φαίνεται ότι τά νικητή η "Ιδιότροπος Σανθούλα, διότι έως τώρα έτέλασε τήν φίλην της δύο φορές. Μόλις τήν γελάση και τρίτην, θα τής ζητήση άμέσως: — ξέρετες τί; — να, γίνη συνδρομήτρια! ("Εγώ μάλιστα θα τής προτινω να πάρη και τό ψευδώνυμον Τρισηλασμένη!) "Όσον δια τό ιδικόν σου, "Ιδιότροπος Σανθούλα, νομίζω ότι θα έκαιμες καλλίτερα να μη τό αλλάξης, τώρα μάλιστα που άεδοξάσθη. Δέν πειράζει αν τό ξέρουν και οι πέτρες.

Μαζι με τήν ώραϊαν και πατριωτικωτάτην επιστολήν σου, Αμύμηκε Καρυωτισή, έλαβα και τό ένδεικτικόν σου, του όποιου θαύμασα τους ώραϊους βαθμούς. Εύγε, σε συγχαίρω, και εις άνωτερα. Τό ένδεικτικόν σου επιστρέφω ταχυδρομικώς. Υποθέτω ότι δι' αυτό είχες έσωκλείση κ' εν εικοσάλεπτον γραμματόσημον.

Φαντάζομαι τί ώραϊα που θα έπέρασες εις τήν Ρόδον, Νόρμα! Εύχομαι να πραγματοποιηθή τό όνειρόν σου και τό ερχόμενον καλοκαίρι να έλθης εις τας Αθήνας. "Αλλά να έλθης μαζί με τήν Βασιλίαν και να μη γωρισθήτε πάλιν αί διδυμες αγαπημένες αδελφούλες.

Τό κλίμα σας, Μαραμίνη Γαζία, δέν σηκώνει νηστείας, και ό Θεός σας συγχωρεί που κατ' ανάγκην νηστεύετε ολιγώτερον από ήμεις. Δέν προκρούσων διαγωνισμών Ραπτικής, όχι διότι φοβούμαι μήπως δυσραστήθω τό άγόρρι, αλλά διότι νομίζω ότι θα ήτο πολυδάπανος δια τά κορίτσια και όλγαι θα έλάμβαναν μέρος εις αυτόν. "Αν μου τό ζητήσουν όμως πολλοί φίλοι μου, δέν έχω κανένα λόγον να μη τόν προκηρύξω.

Τό ψευδώνυμόν σου δέν είνε «Σπίρτα Μογάχον» αλλά Ζορμπόν Φώε, φίλε μου Β. Γ. Πολύ ώραϊα περιγράφεις τό πανηγύρι του χωριού.

"Αφού νοσταλγής τώσω τη θάλασσα, Αμύμησα των Σαλώνων, να πής να ιδής τήν «Κυρά τής Θάλασσας» που παίζει ή Κοτοπούλη. Είνε έργον του "Ίφην, ώστε επιτρέπεται να υπάγη κανείς και όταν έχη πένθος. Τρεις λοιπόν ξέρουν τώρα τό μυστικό του Βάσου; Σάν πολλοί μου φαίνονται και θα τό ιδής.

Η επιστολή σου ήτο μεγάλη εκπλήξις δι' έμέ, Κρόταλε, διότι που να φαντασθώ τας περιπετείας σου! Σ' εύχαριστώ πολύ δια τό ξεσπάσμα και δια τήν έδρασιν του Συλλόγου. Παντού και πάντοτε φίλος μου! — Ο κ.

Φαίδων δέν ήξεορε τά διατρέξαντα και σου έγραψε προχθές εις Βόλον. Βλέπεις, Πιερατόν "Όνειρον, ότι δέν ακεί μόνον να είνε καλόν, αλλά, και να μήν υπάρχων καλλίτερα του. Αυτά έχουν οι Διαγωνισμοί. Η δροσερά έξομική επιστολή σου μ' εύχαρίστησε πολύ. Η διαλέξις εκείνη του κ. Φαίδωνος περί "Ίφην έδημοσιεύθη εις τήν εφημερίδα «Βοτάνη» πρό δώδεκα έτών, ώστε είνε πολύ δύσκολον να εύρεθ' ή τό φύλλον.

Έλπίζω, Λευκοκαμμένε Αιγιαλέ, ότι ή πρώτη παράγραφος τής σημερινής αλληλογραφίας είνε ικανή να σε θεραπεύση τελείως από τήν μαλαγγολίαν. Ωραιοτάτη και ή σημερινή επιστολή σου. "Αλλά τι να είπω δια τά έμετερα Παιδικά Πνεύματα; Πώς ήθελα να μού έστέλλες τίποτα συχνά!

Η Διακριθέντα Άρσακίως ταξιδεύει σαν αληθινή άπόστολος τής Διαπλάσεως. Πρώτα-πρώτα στη βαλίτζα της άπείσω εκόλλησε ένα τιτλον μου «Η Διαπλάσις των Παιδιών» έπειτα επήρε στό χέρι της ένα φυλλάδιον και ένα τετράδιον Μ. Μυστικόν: τέλος άφίρσες τό Σήμα — και εμπρός! Καλό ταξίδι, και καλό ξεσπάσμα!

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

["Ούδεν ψευδώνυμον εγκρίνεται ή άνανοείται εν δέν συνοδεύεται υπό του δικαιώματος (φρ. 1.) Τά εγκρινόμενα ή άνανοούμενα ίσχύουν μέχρι τής 30 Νομβρίου 1906. "Όσα συνοδεύονται από α, άνήκουν εις άνόμιμα, και δεσ άπό α, εις κορταίει.]

Νέα ψευδώνυμα: Φλογέρα του Βοσκοβ, κ. (Κ. Κ. Γ. σ' εύχαριστώ πολύ δι' όσα καλά γράφεις: αί παραγγελίαι σου έξετελέσθησαν.) Ίπτιάριος Ποδηλάτης, α. (Κ. Π. αυτό ήτο ελεύθερον έλπίχον ότι θα μου γράφης συχνά) και Σαρωνίς, κ. (Α. Β. αυτό ήτο τό συντομώτερον και ώραϊώτερον' ιδού τώρα είσαι πανούκλος, δια να βαδίσης επί τά τήν τής αδελφής σου.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Προτινουν μόνον οι έχοντες ψευδώνυμον ίσχύον δια τό έτος τούτο, προς τους έχοντας ψευδώνυμον επίσης ίσχύον δια τό έτος τούτο. Προτάσεις με όνόματα, ή με ψευδώνυμα κατηγορημένα, δέν δημοσιεύονται.

Μικρά Μυστικά επισυμνοθη ν' ανταλλάξουν: ή "Ιδιότροπος Σανθούλα με τόν Βοιων της Ελευθερίας, Αριελ, Αϊδέρα, Μπεζιδούλον και Δροσόλοστον Νέκτα — ή Νόρμα με τόν Αριελ, Αϊδέρα, Ροδία και Εσμεράλδαν — ή Βασιλίαν με τό Ψομάκι, Συναχωμένον Ποικίλον, Χλόην και Πρωτομαγιάν — ό Αύτόνομος με τόν Αϊδέρα, Αριελ, Θύμα του Φιδόν και Κοντοοσβιδούλην — ή Εαρινή Έστίρα με τήν Πολυθέλητην Νεότητα, Νόρμαν, Ηρώ, Ζίαν και Ζακπίδα — ή Νύξ τής Καστέλλας με τήν Νηρηίδα του Αλωροϋ, Νηρηίδα του Εδρίτου, Νηρηίδα του Εύρωτα και Νόρμα — τό Βρονώδε Ρόδον με τήν Βασιλίαν των Ανθήων, Άνθος τής Έυαίσθησίας, Άνθος Άνθέων, Διακριθέντων Άρσακιάδα και Ηλιόδοστον Πρωϊαν — ή Αιγαία Αθηνά με τήν Νυμφαίαν του Νείλου και Πάξ — ό Δεκαπενταίτης Πλοίαρχος με τόν Βοιων της Ελευθερίας, Αμύμητον Καρυωτισήν, Μελαγχροινό Έλληνοπούλο, Γαλαξίαν και Γλυκίαν Έλλίδα — ή Χλόη με τόν Ολυμπιονίκη, Αμύμητον Γαλοτοπιόν, Αμύμητον Καρυωτισήν και Αμύμητον Εύθημογράφον — ή Δούμισσα των Σαλώνων με τόν Αριελ, Μπεζιδούλον, Μέλλοντα Διπλώματην, Ψομάκι και Πολυθέλητην Νεότητα — ό Άγγελος Αύγερον με τόν Γαλαξίαν, Δεκαπενταίτη Πλοίαρχον, Νηρηίδα του Εύρωτα, Λίτην του Απίου και Βρονώδε Ρόδον — τό Πιερατόν "Όνειρον με τόν Αριελ, Αϊδέρα,

Θύμα τοῦ Φθόνου, Πᾶς καὶ Γλυκεῖαν Ἀνάμνησιν — ὁ Λευκοκύματος Αἰγιαλὸς μετὰ τὴν Χώραν τοῦ Ἀλεξάνδρου, Ψωμάκι, Εἰμαρμύνη, Ἐλληνικὸν Κάλλος καὶ Ἀρχοντοπούλειον τῶν Λευκῶν Ὀρέων — ἡ Γλυκεῖα Ἐλλὸς μετὰ τὴν Ἑλληνικὴν Τριήρη, Χαιμαρνώτικον Ἥλιον, Δύρον τοῦ Ὀμήρου, Δεσφρὸν Φιλίας καὶ Φίλην τῶν Ζώων.

Ἡ Διαπλάσις ἀπαζέεται τοὺς φίλους της: Βανίλλιαν (αὐτὸ ἦτο τὸ κυριώτερον: ὅτι εἶχε ἀναπαυμένη τὴν συνέδισίν σου ἐπειδὴ ἐπέτυχες εἰς τὰς ἐξετάσεις σου) Κυρίαν Σκαρφαλοστραν (ἡ ἰδέα σου σὲ τιμᾷ: ἀλλ' ἔχει ἤδη σχηματισθῆ Ἐπιτροπὴ πρὸς συλλογὴν ἐράνων ὑπὲρ τῶν θυμάτων, καὶ καθέννας ἐμπορεῖ νὰ στείλῃ τὴν εἰσφορὰν του ἀπ' εὐθείας). Αὐτόνομον (ὁ Ἀνανίας εἶνε τώρα ἀπασχολημένος μετὰ τὴν Κυριακὴν καὶ σὺ εἰσπράττει μεγάλας ἐκπλήξεις: ὥστε ἡ συνταγὴ περιεττῆ) Ἐσπερίαν Ἐσπερίαν (ὅχι μόνον δὲν σ' ἐλησμόνησα, ἀλλ' ἀπ' ἐναντίας τώρα σ' ἐνθυμοῦμαι περισσότερο, ἐξ αἰτίας κτῆς κατὰστάσεως: δὲν πιστεύω ὅτι ἀναφορὰ πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον εἰμπορεῖ νὰ φέρῃ ἀποτέλεσμα) ὅπως δὴ ποτε ἕμεις δὲν χάνετε ἐν δοκιμάσει: Κυματοθραύστην τοῦ Ἐξέλιου (καλῶς νὰ εἴθης: κ' ἐγὼ θὰ χαρῶ πολὺ νὰ σ' ἔχω πὸ κοντὰ) Φλοῖσθον τῆς Θαλάσσης (βεβαίως, δὲν γίνεται μεταγραφὴ ξεσπαλώματος: Βρονῶδες Ρόδιον, Διγυριανὸν Ἀθήραν, Ἠρωϊκὸν Ἀρκάδι (εὐχομαι νὰ γίνῃ ἐντελὸς καλὰ καὶ νὰ εἴθης νὰ σὲ γνωρίσω) καθόλου δὲν εἰσέλασε ἡ ἐπιστολὴ σου: ἀπειναντίας τὴν ἐδιάβασα μετὰ τὸ μεγαλύτερον ἐνδιαφέρον) Σόλωνι I. K. (σοῦ ἔστειλα πάλιν τὸ 26 φύλλον: ὡρῶπι τὸ γραμματικὸν σου, ἀλλὰ γράφε μου συχνὰ διὰ νὰ συνειθίσῃς νὰ γράφῃς ἀκριβὴ φρασιότερα) Ἀλκιμον Νόσημα (ὄχι, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ στείλῃς πρώτος πρὸς ἐκεῖνον πού προτινέεις: ὁ λογαριασμός εἶνε σωστός: εἰς τὰς ἄλλας σου ἐρωτήσεις ἀπαντῶ ναι καὶ σὲ παραπέμνω ἀνωτέρω) Ἀνδοσαν Νόσημα (τὶ ὠραῖον δελτάριον!) Ἰππότην τῶν Λευκῶν Ὀρέων (ἔστειλα εὐφύς τῆ Μαγικῆ Εἰκῆν, ἀλλὰ κακοεγραφεμένη, ὥστε δὲν εἶνε δυνατόν νὰ δημοσιοθῇ) Κροκόπειλον Ἡὸν (ποῦ εἶν ἦτο ἄνδρας, ἀπέως θὰ ἐπαίρειν ἓνα ὄπλον καὶ θὰ ἐρευγε διὰ τὴν Μακεδονίαν) Μυόσαν (ναι, πρὸς 25 λεπτὰ ἐκάστον φύλλον: καὶ ὁ κ. Φαίδων θὰ νῦχαριστῆτο πολὺ ἐν ἐκράφῃ νὰ σὲ γνωρίσῃ εἰς τὴν Ζάκυνθον καὶ προσωπικῶς: μετὰ παρακάλει νὰ σ' εὐχαριστήσῃ δι' ὅσα γράψεις) Δεκαπενταετῆ Πλοῶλον (ὁ ὅποιος τώρα τὸ καλοκαίρι βοηθεῖ τὸν πατέρα του εἰς τὴν ἐργασίαν του, καὶ εἶνε πολὺ ὑπερήφανος κ' εὐχαριστημένος διὰ τοῦτο, — μετὰ τὸ δικὸν του!) Ἀπταρον Νίκην (ἔδωσα τὴν ἐπιστολήν σου εἰς τὸν Ἀνανίαν, ὁ ὅποιος ἐξεκαρδίσθη ἀπὸ τὰ γέλια: ἀκούσε, ἔλεγε, νὰ νομίζουν, ὅτι δὲν ὑπάρχω; μὰ τί ἄλλο: κίμων, παρὰ νὰ ὑπάρχω ἢ ἐνοουσε, ἴσως, τὴν τεμπελίαν του) Χλόην (ποῦ ἔχει τόση τεμπελία — καὶ αὕτη — τώρα, ὥστε βαρύνεται πού ἔῃ περιεργὸν πρᾶγμα καὶ... ἀπιστέοντο!) Κότιον Στέφανον (λοιπὸν νὰ ἰδοῦμε, θὰ σοῦ τὸν ἀπαξῆ: ἡ ἐξαδέλφη σου, ἢ θὰ τὸν ἐγγράφῃς σὺ; χαίρω πολὺ ὅτι ἡ ἐξέδρα τοῦ Φαλήρου εἶνε γεμάτη πάντα ἀπὸ παιδιὰ δικὰ μας) Ψυχικὴν Τρικυμίαν (ὄχι) Ἀργεῖον Ἀδερφόν (ναι) Ἡλιόλουστον Πρωῖαν (ἔστειλα) Παραγιντὴν K. H. (διότι δὲν ἔλαβα ἐπιστολήν σου μετὰ ἀντιμιον ψευδωνύμου: τὰ συγχαρητήρια τοῦ καθηγητοῦ σου διὰ τὴν ἀεκατον ὄλην τῶν φυλλαδίων μου, μετὰ τιμὸν πολὺ) Γλυκεῖαν Ἐλλάδα (ιδεὲς τὶ ἀπαντῶ παραπάνω πρὸς τὴν Ἐσπερίαν Ἐσπερίαν) Νόκη τῆς Καστέλλας, κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 7 Ἀυγούστου, ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
 Δι' ἰσοσεῖς δεκεῖται μέχρι τῆς 21 Σεπτεμβρίου
 Ὁ χάρις τῶν λόγων, καὶ τοῦ ὁποῦ δὲν νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγινόμενοι, πάλαι ἐν τῷ Γραφίῳ μας εἰς γραμμοὺς, ἐν ἑκάστοις περιεχθῆ 20 φύλλα καὶ τιμᾷται φρ. 1.]

465. Δεξιόγραφος.
 Δυσφύγγοι εἶνε τὰ πρώτα μου, θεὰ τὸ δευτέρον μου,
 Καὶ γνωστότατη Νηρηὶς εἶνε τὸ σύνολόν μου.
 Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑθνικῆς Ψυχῆς

466. Στοιχειώδης.
 Ἐγὼ μαι καταρῆγο γιὰ βάρεις καὶ καίκια,
 Ἐγὼ καὶ βράχους καὶ ἀμμονδιὰ καὶ βότσαλα καὶ φύκια.
 Μὰ δίχως ζώνη μ' ἄρισσε; ἀρχίζω νὰ ψηλώνω,
 Καὶ γίνομαι θεάρατα καὶ τότε πιά τελειώνω.
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζουελομανδῶς

467. Αἰνιγμα.
 Τὸ πρώτῳ μου νὰ φεύγῃ
 Γιατὶ σὲ κάνει ὀκνηρό
 Τοῦ ἄλλου μου ἐν στερῆσαι...
 Ὡ, εἶνε πρᾶγμα φοβερό!
 Τὸ τρίτον εἶνε εἰς γενικήν
 Ἐλάττωμα σπουδαῖον,
 Καὶ τ' ὄλον, φιλε λυτά μου,
 Ἐν γνωμικὸν ἀρχαῖον.
 Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐσπερῆς

- 468. Κάτω.**
- + * * * + = Ἀρχ. ἀθλητής.
 - + * * * + = Ἔργον τέχνης.
 - + + * * * = Ἀυτοκρατορ.
 - + + * * * = Θεὸς ρωμαῖος.
 - + * * * * = Ὀδρανὸν σῶμα.
 - + + * * * = Βασιλεὺς ἀρχαῖος.
 - + * * * + = Ἰτέρα.
 - + * * * + = Ἀντωνουῖα.
 - + * * * + = Χώρα τῆς Ἀσίας.
- Ὁ σταυρὸς ἀποτελοῦν καλῆτος ἀνθῶς, διαγνωτῶς δὲ ἄνω πρόσωπον τῆς Ἁγίας Γραφῆς, καὶ κάτω μυθολογικὴν νῆσον.
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μισοκακίμου

- 469. Κρυπτογραφικὸν.**
- 1 2 3 4 5 1 6 7 8 = Βασιλεὺς ἀρχαῖος.
 - 2 7 5 7 8 = Νῆσος.
 - 3 4 7 8 = Νῆσος.
 - 4 5 1 8 = Ἀργοναυτής.
 - 5 2 1 6 1 = Πόλις.
 - 6 1 2 4 1 = Ὄνομα κύριον.
 - 7 3 4 7 8 = Πιστάμους.
 - 8 1 6 7 8 = Νῆσος.
- Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ρομφαίας τοῦ Λόγου

470-471. Μεταμορφώσεις.
 1.—Ἡ ὄρασις διὰ 13 μεταμ. νὰ γίνῃ ἀκοή.
 2.—Ἡ ἀκοή διὰ 5 μεταμορφ. νὰ γίνῃ ἀφή.
 Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Καρυδίδος

472-476. Μαγικὸν Γράμμα.
 Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἐνὸς συμφώνου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶν ἄλλα τέσσαί λέξεις:
 Ῥῆνος, ἐνιός, Αἰόλος, νοῦς, ὄρος.
 Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μελαγχολικῆς Ἀφροδίτης

477. Τριπλή Μεσοστιχίς.
 Τὰ τρία μεσοστὰ γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων κατὰ σειράν ἀποτελοῦν: τὰ πρώτα ὀρυκτῶν, τὰ δευτέρω πρόθεσιν καὶ τὰ τρίτα πρόσωπον τῆς Ἁγίας Γραφῆς:
 1, Γεωργικὸν ἐργαλεῖον 2, Διάσημος ὡς φίλος: 3, Ἠβλικὴ ἀρχαία ἱταλική: 4, Φυτὸν.
 Ἐστάλη ὑπὸ τὸ Παιδί τῆς Καρυδῆς

478. Φωνηεντόλιπον
 * φλλγ-ν-γγος-εν-γγισμν
 Ἐστάλη ὑπὸ τὸ Σπύριτ Μονάχο

ΛΥΣΕΙΣ
 τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 28.
 339. Κάππαρις (κάππα, ρις).—340. Πιερὸν-Πίτρον.—341. Ὀμηρος.—342. Ὁ ναυγυλιεὺς.

343. KA Γ (ἀδίαΚρια) 344. ΝΑΣΥΙΚΑ
 Α Δ Φ Ρ
 ΑΜΑΝ (ἀΝΑΜΑΡτητος) ΓΑΡΑΙΟΣ
 ΙΑ ΣΙ Σ (ἸπεριδηςΙΣΙΔΙος) Σ Α Τ Ι
 ΝΙΚΗ (Ἡ ΚΙΝα) ΨΟΙΤΙΩΝ
 ΣΗΜ (ΜΗ Στήριζεσαι) Κ Ο Ω Ο

345. Εὐγνώμων γίνου (Ἀναγινὼν ἀπεται ἐκ δεξιῶν πρὸς τ' ἀριστερῶ, πρῶτον ὁ δευτέρως στίχος καὶ ἐπειτὰ ὁ πρῶτος.)—346. Ἴππος.—πῦς=Ι + (Περγαμος—γᾶμος)—πρω + (Κάρων—Καρ=) ἰον=Ι—ΠΕΡΙΩΝ.—347—351. Ἀπὸ τοῦ Παν: Πανθηρ, σπάνιος, ἐπιπόδοος, πανικός, ἐπανά.—352. ΑΓΗΣΙΑΔΟΣ (ἈΓις, ΘΗΣεὺς, ἡμ. Λος, ἸΔΙΑΟΣ, ἀκτιΣ.)—353. Οὐγὶ τὰ ἀριστὰ ἀλλὰ τὰ ἀριστα ποιεῖ.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὸ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδραστοὺς μὲν λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάττωτος ὅρος 10 λέξεις, ἢ ἀπὸ τῆς αἰ ἐλιγότεραι τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 10.]

Δωριζόμεν ἀντιπρόσωπον ἡμῶν ἐν Βιργίῳ τῶν Κυματοθραύστην τοῦ Ἐξέλιου. —Σύλλογος «Νίκη» (5—154)

Παρατηρήσεις τοῦ Ἀρσίου παρατοῦμου καὶ ἐγὼ τῆς ἀντιπροσωπίας τοῦ Σολόγου «Ἑλληναςίος». Ἐθναῖον Ὀνειρον. (5—155)

Χαιρετῶ τοὺς εἰς Φάληρον συγχαίροντας φίλους καὶ φίλας τῆς Διαπλάσεως. —Εξέδρα τοῦ Φαλήρου. (5—156)

Τῇ φιλάτῃ μου Μαρίκῃ πέμπω τὰς εἰδικῆς κρινεὶς μου εὐχὰς διὰ τὴν προσεγγίζουσαν ἑορτὴν τῆς. —Κωνσταντία. (5—157)

Ἀνταλλάσσω ταχυδρομικὰ δελτάρια πανταχόθεν: πρᾶσι μὲν τοποθεσίας ἐξοχικὰς καὶ θαλασσογραφίας. —Ἀνὶς Κλειὸς Κ. Γεροπαλάη.—Ἀίγινα. (5—158)

Ἀντιχαίρω Μιράνταν, Ἄριελ, Μίση καὶ Κάκων, καὶ τὰς εἰδοποιῶ ὅτι τὸ Φάληρον τὰς ἐπεθύμησε. —Ψυχικὴ Τρικυμία. (5—159)

Προκαλῶ λαγωνικὰ Διαπλάσεως νάνυ καλῶφωσιν ἡμέτερον ὀνοματεπώνυμον, δισχοινομένη πεντηκοντάδα εἰκονογραφημένων δελταρίων πρῶτη ἀνακαλύφθη. —Βαθυμῶ ἀνταλλαγὴν Μ. Μ. μετ' ἀρχηγῶ ἀνυποκατισσεως καὶ μελῶν Προεδρείου «Νίκης» πλὴν τοῦ Ὑπερ Παιριδος. Ἐθναῖη Ἀμυνα. (5—160)

Συγχαίρωμεν ἐγκαρδίως ἀγαπητὴν Ἑλληνικὴν Τριήρη εὐχὰς τὸ ἀριστα τοῦ ἀπλωματοῦ. Γλυκοασπαζόμεθα προσωπικῶς Ἐσμεράλδαν. —Ἐσπερὴ Ἐσπερῆ, Γλυκεῖα Ἐλλάς. (5—161)

Ἐλήθη τετράδιον Ὑπερ Παιριδος θεμάτων εὐχαριστίας. Γλυκεῖα Ἐλλάς. (5—162)

Ἀναχωροῦσα διὰ Μεσολόγγιον, εὐχαριστῶ θερμῶς ἀπαντας συγχαρῆντάς με ἐπὶ πτυχῷ. Χαίρω ἀπαντα Διαπλάσιαν κλητικὴν ἐξέδρα. Ναυτοπόδα, Δούμισσα, Κρητικὴ, προσέχετε μὴ κάμετε τοῦμα ἀπὸ τῆς ἐξέδρα, μὴ πνιγῆτε στὸ μπάνιο. Πόπη, μὴ στήθες τίποτε διὰ Ψωμάκι.—Διακριθεῖσα Ἀσασαειάς. (5—163)